

TAIHEKE

NR. 12 1960

NÄETE, LAPSED, KUI UHKEKS
ME KUUSE EHIME! NUUD
VÕIBKI NÄARIPIDU ALATA.
AGA KELLE SAMMUD SEALT
KOSTAVAD?
OI, KÜLALISED TULEVAD!

KÕIK TÄHEKESE NÄÄRIPIDULISED ON JUBA KUUSE UMBER KOOS. NEID ON SIIN LÄHEDALT JA KAUGELT – TALLINNAST, MOSKVAST, HELSINGIST JA VEEL MUJALTKI. NING IGAÜHEL ON KAASAS KINGITUS.

TERE, LAPSED! TULIN TÄHEKESE NÄÄRIPUULE TEIE MOSKVA SÕPRADE JUUREST. KINGITUSEKS ON MUL KAASAS VENE KIRJANIKU BORISS LUKOVTSEVI JUTUKE

Valerik sõitis meile külla. Valerik on minu onupoeg ja läheb sügisel esimesse klassi.

Saime Valerikuga ruttu sõpradeks ja hakkasime koos mängima. Kord me mängisime kooli. Valerka oli õpilane, aga mina õpetaja. Andsin talle ülesande:

«Kui palju on kaks pluss kaks?»

«Ei tea, ütles Valerka. «Sa anna mulle parem mõni teine ülesanne.»

Tegin kapiukse lahti ja võtsin suhkrukoost neli tükki suhkrut. Kaks andsin Valerkale, aga kaks jätsin endale. Siis küsisin talt:

«Sul on kaks suhkrutükki ja minul on samuti kaks. Kui palju on kokku?»

«Neli,» ütles Valerka kiiresti ja pani suhkrutüki suhu.

«Õigel!»

Nõnda õppis Valerka sellel päeval arvutama kümneni.

Teisel päeval ütles ta mulle:

«Hakkame jälle kooli mängima!»

KUIDAS VALERIK ARVUTAS

M. FUKSI illustratsioon

Proovin nüüd arvutada kahekümneni.»

Olin nõus.

«Hakkame. Kui palju on kümme pluss kümme?»

Aga Valerka vastas:

«Ma ei tea. Võta kapist suhkrut! Suhkruga ma oskan küll arvutada.»

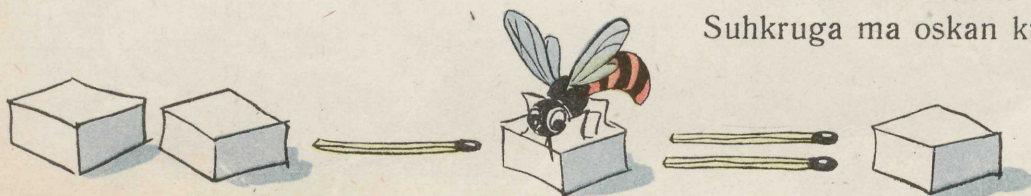
Kuid kapiuks oli lukus. Nähtavasti vanaema nägi, kuidas me suhkrut sõime.

«Arvutame tikkudega!»

Kuid Valerkale ei meeldinud see.

«Tikud on peenikesed ja lähivad segamini. Suhkruga on palju huvitavam.»

Ma ise teadsin ka, et on huvitavam. Ainult kui niimoodi arvutamist õppida, kui palju siis päevas suhkrut kulub?

NUUD ASTUB KUUSE ETTE KIREVATES RAHVA-
RIIETES POISS – TEMA TULI RUMEENIA RAHVA-
VABARIIGIST.

MINA JUTUSTAN TEILE RUMEENIA KIRJANIKU
OKTAVJAN PANKU-JAŠI LOO

POISS PLANGUL

Maja ümber oli puust plank. Plank nagu ikka plangud.

Uks poiss läks sealt mööda ja joonistas plangu peale poisi.

Joonistas tema nõnda, et pea tegi nagu palli, silmad nagu kaks oliivi, nina nagu turgioa, kuid suud ei oska küll ühegi asjaga võrrelda. Kõrvad tulid poisil välja justkui kaks potisanga. Kehaks oli tilluke arbuus, või kui teile meeldib, võib seda ka suureks ploomiks nimetada, aga käed ja jalad olid küll täpisealt nagu kaks keppi.

Siis läks poiss ära. Kuhu? Võib-olla läks lasteaeda, aga võib-olla ka ülikooli, sel juhul muidugi, kui ta vend oli üliõpilane.

Nüüd möödus plangust tütarlaps. Ta nägi joonistatud poissi ja ütles: „Päris tore poiss, kuid kahju, et ta on alasti. Ma teen talle riided selga.“

Ja tüdruk hakkas teda riietama.

Ta joonistas mütsi. Siis kuue ja kingad, mis õigupoolest sarnanesid küll kalossidega.

Pärast seda läks ka tüdruk ära. Tal oli väga kiire, sest ta polnud veel teed joonud.

Siis möödus plangust veel üks poiss. Ta nägi plangul joonistust ja ütles: „Ohoo, missugune vahva poiss! Kahju ainult, et tal ei ole ühtki mänguasja.“ Ning ta kinkis poisile, kes oli plangul, suure rõnga. Täpselt niisuguse, nagu ta oli ise kingiks saanud. Kes talle kinkis, see ei ole tähtis, kuna muidu kestaks meie jutt hommikuni. Poiss tegi talle teise kätte veel jäätisetorbiku, sest jäätisest ei ütle ju keegi ära.

Siis oli kõik korras.

Kuid juhtus nii, et seda teed mööda tuli veel üks poiss. Ka tema peatus plangu juures. Ta vaatas poissi plangul, raputas pead ja ütles: „Oh sina, naljatilk!“ ning joonistas poisile keele suust välja.

Sellest hetkest peale hakkasid kõik, kes sealt mööda läksid, pahan-dama: „Milline ulakus! Hirmus! Plangu peal on poiss, kellel on keel suust väljas. Lihtsalt häbi!“

Kuid õnneks tuli vihm ja pesi ära poisi, kes oli plangu peale joonis-tatud.

Vigurivänt SOKUKE

Sokul ikka sokuvembud,
vigureid täis tema tembud —
puskis notsut, sõge mees,
ise ära põgenes.

Sabarõngas sõlmest valla,
notsu kukkus aia alla. •
Haige tarre kantakse,
arstiabi antakse.

Taati-tohtrit ei saa laita —
kunstlik hingamine aitab.
Eide hellus valu viib —
varsti notsu jalulgi.

Jällegi tal söögiisu,
saba rõngassegi kisub.
Aga sokul — nõnda näib —
soolas on üks nahatäis.

Me kolmekesi tulime
Präänikute maalt,
meil jalas püksid magusad
ja kuub on magus ka.

Nüüd näärikuusel ripume
kolmekesi reas.
Meil silmadeks on rosinad
ja mütsid viltu peas.

Me usume, et kindlasti
rõõmustame teid,
kuid piparkoogikitsekest
ei ole kaasas meil.

Ei viitsinud veel tõusta ta
ahjuplaadi pealt,
ent tervitusi palavaid
ta saadab teile sealt.

KULALINE ROOTSIST KUSIB:
KUIDAS TEILE MAITSEVAD PIPARKOOGID?
ILUSAD PRUUNID, KRÕBEDAD, MAGUSAD?
MINA VÕTSIN KINGITUSEKS KAASA MEIE
KIRJANIKU ASTRID GULLSTRANDI

PIPARKOOGI-
POISID

KA MEIE LASTEKIRJANIK MANIVALD KESAMAA ON NÄÄRI-
PEOLE TULNUD. TEMA KIRJUTAS SELLEKS PUHUKS UUE LUULE-
TUSE

Kõnelus näärikuusega

„OHTUL SEE VÄLJAK VAID HELENDAS KUUST –
HOMMIKUL SINNA ON KASVANUD KUUSKI!
„MILLAL SA SIIS SIRGUSID,
PIKAKS JA SUUREKS KÖRGUSID?“

LADVATIPPU KÕIGUTAB TUUL,
HALJAIK OKSI SAHISEB PUUL:
„POLE SEE MINGI IMETRIKK,
ET MA OLEN NII TORE JA PIKK.
KAUGES LAANES SIRGUSIN,
PILVEDE ALLA KÖRGUSIN.“

„MIKS SELLE TUISU JA LUMEGA
LINNA HAKKASID TULEMA,
SEISMA JÄID HARJUMÄE SERVALE
SUURTE MAJADE KÖRVALE?“

„JUTUSTAN, JUTUSTAN SELLEGI LOO:
KUULDUS KÄIS ÜLE LAANE JA SOO,
MÕÖDA TEID JA METSAÄÄRI –
KÄES ON NÄÄRID!
SEKS TULIN HARJUMÄE SERVALE
SUURTE MAJADE KÖRVALE.“

„KES SEAL MAGAS SU OKSTE ALL?“
„JÄNKU MAGAS SEAL, HELEHALL.“
„KES SU LADVAS TRALLI LÕI?“
„ORAV SEAL PÄHKLEID JA SEEMNEID SÕI.“
„KAS J'OID LAANDE NEED TUTTAVAD?“
„NEMADKI LINNA KÕIK RUTTAVAD,
UUT AASTAT TULEVAD SOOVIMA,
PIDUTOITE PROOVIMA.
NUUD L'HEB VANA AASTA MINEMA,
UUS TULEB UUE NIMEGA,
UTLE, MILLISE NIMEGA?“

„SEDA TEAB IGA KOOLIJUTS –
AASTA 1961.

MIDA SEE AASTA TOOB MINULE?“

„PALJU, NII PALJU TOOB SINULE:
KASVAB SU TARKUS JA KASVAB JAKS,
MUUTUD AASTA VANEMAKS.
ÕPID SELGEKS KÕIK TÄHED,
TÄNAVU KOOLI LÄHED.“

„EHK TEAD RÄAKIDA SELLESTKI VEEL,
KAS NÄRITAAT OLI JU TULEKUL, TEEL?
PÄRIS TA MINU TÄNAVAT,
KÜSIS MU HOOVIVÄRAVAT?“

KÕRGET LATVA KÕIGUTAB TUUL,
HALJAID OKSI SAHISEB PUUL:
„NÄRITAAT MAHA MINUST VÄHE J'AI,
EKS TA LINNAS RINGI KÄI.
KINKIDE KOTT OLI SAANI PEAL,
MIS KULL KÕIKE LEIDUS SEAL!
PÄRIS KA SINU TÄNAVAT,
KÜSIS SU HOOVIVÄRAVAT...“

TÄHEKESE SÕBER MILVI ON PIONEER-JUTU-
PAUNIK. SEE TÄHENDAB SEDA, ET TA KANNAB
OMA PLUUSIKÄISEL ROHELISE VÄREGA
UMMARGUST MÄRKI, MILLE KESKEL ON KUJU-
TATUD RAAMAT.

JUTUPAUNIK TEAB PALJU LUGUSID NING
OSKAB NEID HUVITAVALT JUTUSTADA.
PRAEGU RÄAGIB MILVI LOO PIONEERIST-
KANGELASEST.

Volodja Pavlov oli poiss nagu kõik Peno küla poisid. Ta armastas puude otsa ronida, kalu õngitseda, suvel maasikaid korjata ja talvel liugu lasta. Tema lõbusat, pisut tedretähelist nagu vaadates ei osanud keegi arvata, et selles

SEE JUHTUIS

pealtnäha püsimumatus poisis on nii palju mehisust ja kindlust.

Kui 1941. aasta suvel fašistid tungisid meie kodumaale, läks Volodja metsa partisanide juurde. Ta ei ütelnud ära ühestki tööst. Ta aitas partisanidel relvi puhastada, aitas puid raiuda ja muldonne kütta.

Nõnda saabusid esimese sõja-aasta näärid. Nendel päevadel sai Volodja tähtsa, vastutusrikka ülesande.

Peno asulas paiknes sakslaste staap. Partisanid kavatsesid juba ammu küla vallutada, kuid see polnud nii lihtne. Vaenlased olid Peno tugevasti kindlustanud. Alles siis oleks võinud loota rünnaku edule, kui partisanid oleksid teadnud küla kaitseks seatud kahurite-kuulipildujate arvu. Ka seda oli vaja täpselt teada, kus need relvad asusid.

Volodja võttis selle ülesande enda peale. Koos kommunistliku noore Ziinaga hiilis ta külla ja peitis end vaenlase staabi läheduses asuva kuuri alla. Kuurilaudade vahelt võis näha, kuhu läksid staabi juurest tunnimehed...

Lõunaks olid Volodjal vaenlase tulipunktide asukohad teada. Nüüd jäi veel kindlaks teha, kuidas neile märkamatuult ligi pääseda.

Uleni lumine, roomas Volodja mööda aiaääri.

Möödus tund, teine. Käed kangestusid külmast, kuid Volodja ei jätnud alustatud pooleli.

Lõpuks oli jäänud veel ainult küla taga asuv kruusaaug üle vaadata. Selle kaldasse olid fašistid ehitanud kuulipildujapesa.

Kuid kruusaaugule ei pääsenud salaja ligi, see oli liiga lagedal. Kas jätta ülesanne pooleli? Ei! Volodja otsustas päris avalikult kruusaaugust mööda kõndida. Tunnimehed ehk arvad, et ta sattus sinna kogemata.

Ziina läks koos Volodjaga. Mida lähemale nad kindlustusele jõudsid, seda tugevamalt peksis süda. Nüüd paistis kõik nagu pihu peal. Paari kiire pilguga jättis Volodja meelde sissekäigu kuulipildujapessa, traattõkke selle ees ja lummeuisanud jooksukraavi.

Äkki tõmbas Ziina Volodjat käisest. Küla poolt lähenesid sakslased.

Feitu minna polnud kusagile. „Mis teha, et nad ei hakkaks meid kahtlustama?“ mõtles

NÄÄRIDE AJAL

Volodja palavikuliselt. „Kuidas nendest mööda pääseda?“ Kui sõdurid olid juba üsna lähedal, haaras Volodja ootamatult mütsitüü lund. „Sauhti!“ lendas see Ziinale kraevahele!“

„Ganz gut!“ pistsid hitlerlased naerma. Neile tegi nalja Ziina ehmunud, nagu jahuga ülepuisutatud nagu. Niimoodi irvitades nad lastest mööduidki.

Volodja ja Ziina olid õnnelikud. Ulesanne oli täidetud. Nüüd otsustasid nad kiiresti partisanide juurde tagasi pöörduda. Seal ootas nääripuugi muldonnis. Niisugune pisike, kinnitatud otsapidi raiepaku lõhesse. Seda kaunistasid Volodja meisterdatud vaskplekist ehted.

Nad asusid teele, kuid kohale ei jõudnud. Peno naaberküla Žukovo juures sattusid vaprad luurajad sakslaste varitsussalgale. Volodja ei jõudnud enam taskusse peidetud revolviit välja tõmmata. Teda tabas selja tagant lastud kuul.

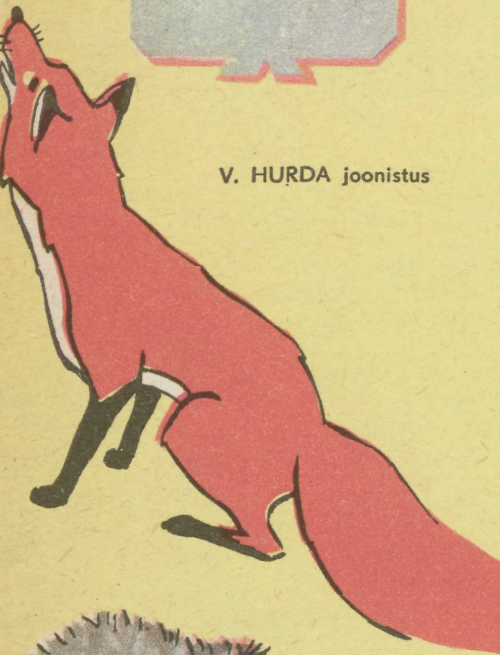
„See juhtus üheksateist aastat tagasi,“ lõpetas Milvi oma jutustuse pioneerist-kangelasest.

TÄHEKESE PEOLE
SAABUS KA KIR-
JANDUSMUU-
SEUMI TÖÖTAJA
ERNA NORMANN.
TEMA ESITAB
VANU EESTI RAH-
VAMÕISTATUSI.

V. HURDA joonistus

ARVA
ÄRA!

MÕISTKE, MÕISTKE, ÕED HELLAD,
TEADKE ÄRA, VENNAD TARGAD:
KES ON HAAVIKUEMANDA?
JÄNES ON HAAVIKUEMANDA?
KES ON KUUSIKU KUNINGAS?
ORAV ON KUUSIKU KUNINGAS.
KES ON METSAS MUTA-MÄTA?
KARU ON METSAS MUTA-MÄTA..
KES ON SOOS SILKA-SOLKA?
HUNT ON SOOS SILKA-SOLKA.
KES ON NÕMME NEITSIKENE?
REBANE ON NÕMME NEITSIKENE?
KES ON KARUNE KADAKA ALL?
SIIL ON KARUNE KADAKA ALL.
KES ON METSAS MUSTA KUKKE?
TEDER ON METSAS MUSTA KUKKE.
KES ON TEE PEAL TIMPA-TAMPA?
HOBUNE TEE PEAL TIMPA-TAMPA.
KES ON ÕUES VÄRAVAVAHTI?
KOER ON ÕUES VÄRAVAVAHTI.
KES ON TOAS TULINE TULPA?
KASS ON TOAS TULINE TULPA.
KES ON ÕUES ERKU LINDU?
KUKK ON ÕUES ERKU LINDU.

MÕISTA, MÕISTA, MU ÕEKE,
MÕISTA MINU MÕISTATUSI:
MÕNI MEES MONESUGUNE –
MÕNI USNA UMMARGUNE,
MÕNI PISUT PIKERGUNE,
MÕNI LAI JA LAPERGUNE,
MÕNI KOLMEKANDILINE?
MINA MÕISTAN, MIKS EI MÕISTA –
HERNES USNA UMMARGUNE,
UBA PISUT PIKERGUNE,
LÄXATS ON LAI JA LAPERGUNE,
TATAR KOLMEKANDILINE.

MÕISTKE MINU MÕISTATUSI,
ARVAKE MU ARVAMISI:
KELLEL ON KARDANE KASUKAS?
KASEL ON KARDANE KASUKAS.
KELLEL ON LINANE RUUDU?
LEPAL ON LINANE RUUDU.
KELLEL ON HALLI VATIKENE?
HAAVAL ON HALLI VATIKENE.
KELLEL ON KULDNE MUTSIKENE?
KUUSEL ON KULDNE MUTSIKENE.
KELLEL ON PIKAD PÖLLEPAELAD?
PAJUL ON PIKAD PÖLLEPAELAD?
KELLEL SIIDISÄRGIKENE?
RUKKIL SIIDISÄRGIKENE.
KES ON IHUALASTI?
NISU ON IHUALASTI?
KELLEL PIKAD RUUGED JUUKSED?
ODRAL PIKAD RUUGED JUUKSED.
KELLEL PIKAD PUKSID JALAS?
KAERAL PIKAD PUKSID JALAS.
KES ON LIPI LAPILINE?
KAPSAS LIPI LAPILINE.

JA' NUUD TOOB OMA KINGITUSED VALJA NÄÄRIPEO KÕIGE NOOREM PERE.
MÕNI VÄIKE KÜLALINE TÕI KAASA ENDA KIRJUTATUD LOOKESE, MÕNI LUULETUSE,
MÕNI JOONISTUSE.
NÄETE, SIIN NEED ONGI!

Mul on tore koer Laika. Ma õpetasin teda läbi rõnga hüppama. Kord, kui ma hüppenõõriga hüppasin, tahtis Laika ka hüppata. Siis võtsin rõnga ja hakkasin teda koolitama. Nüüd hüppab Laika juba ilusasti.

Koolis õpin ma hästi. Olen ka oktoobrilaps, kuid mina olen päris oktoobrilaps, sest minu sünnipäev on 7. novembril.

EVA ARRO,
Väike-Maarja Keskkooli
III-b klassi oktoobrilaps

Mina olen ainult 3 aastat vana ja joonistasin ka ühe pildi. Pildile joonistasin oma suure venna. Ta läheb kooli. Tal on portfelli käes ja kiisud saadavad teda.

ÜLLE SOO
Abja-Paluoja

Möödunud aastal palusin ma näärivana-
nalt uiske ja ta tõi need mulle. Ja ksu-
lofoni kinkis ka.

Näärivaheajal hakkasin siis uisutamist
õppima. Algul oli väga raske uiskudel
seista ja päris selgeks ma uisutamist ei
saanudki. Kuid sellel talvel tahan uisuta-
mise täiesti ära õppida.

Koolis läheb mul hästi. Teises klassis
oleksin saanud kiituskirja, kuid laulmine
oli kolm ja sellepärast jäin kiituskirjast
ilma. Ma armastan loomi ja linde. Vabal
ajal meeldib mulle kõike teha.

INGA ISAND,
Sindi Keskkooli III-a klassi
oktoobrilaps

TEEM LÄHT POST

Mina õpin kolmandas klassis ja hakka-
sin käima ka muusikakoolis. Esimesed
kaks aastat olen saanud kiituskirja ja ma
püüan sellelgi aastal niisama hästi õppida.
Praegu me ootame pikisilmi endale
külla näärivana. Mina luuletasin sellest ka
salmi.

TULE RUTTU, TAADIKE,
MEIE KÕIK SIND OOTAME!
OTSI ÜLES KOOLIMAJA –
LASTEL SIND ON VÄGA VAJA!

MARE PURDE,
Tallinna 27. 7-kl. Kooli III-a klassi
oktoobrilaps

E 7 PÄUNNA!

Mina armastan väga joonistada. Nüüd joonistasingi pildi sellest, kuidas ma käin oma sõbra Laika seltsis õues suusatamas. Tore on talvel õues olla!

LILIAN SUHODOLSKI,
6-aastane

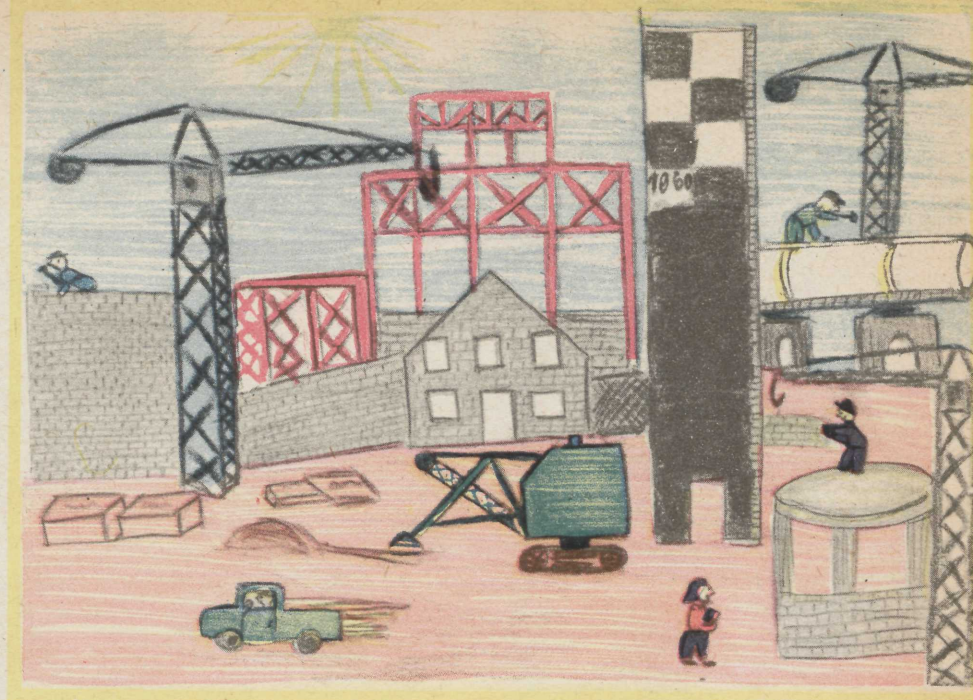
Mina olen 6-aastane ja käin lasteaias. Siia pildi peale joonistasin kõik oma rühma tüdrukud üles.

ANU SIMS
Viljandi 2. Lasteaiast

KUI KÖIK NÄÄRIPEO KULALISED OLID LASTE KINGITUSTEGA TUTVUNUD, VÖTTIS TÄHEKE POSTI-PÄUNAST VÄLJA UHE PAKSU KIRJAPAKI JA UTLES: „NEED ON VASTUSED KUNSTNIK ALFRED SÄLDRE LÖBUSATELE JOONISTUSTELE POISIST JA KASSIST, MIS ILMUSID „TÄHEKESE“ SEPTEMBRIKUU NUMBRIS. LUGESIN KÖIK NEED MITU KORDA HOOLEGA LÄBI, ENNE KUI VALISIN VÄLJA AEGVIIDU 7-KLASSILISE KOOLI II KLASSI ÕPILASE SIRJE KAALMANI, TÖLLA ALGKOOLI II KLASSI ÕPILASE SIRJE SOOVIKU, 6-AASTASE MARJE TIIVETI, TUHALA 7-KLASSILISE KOOLI ÕPILASE SIRJE TAMPELI, KURDNA ALGKOOLI ÕPILASE SIRJE MITI, VILJANDI 1. 7-KLASSILISE KOOLI OKTOOBRI LAPSE IRINA JURGENI, LOOSI 8-KLASSILISE KOOLI ÕPILASE KAUPU RISTI, TALLINNA 27. 7-KLASSILISE KOOLI OKTOOBRI LAPSE ANNELI TOOMTALU, TARTU 5. KESKKOOLI I KLASSI OKTOOBRI LAPSE SILVER VAHTRE JA JÄRVA-JAANI KESKKOOLI III KLASSI ÕPILASE REIN LÄNTSI TÖÖD. NEED ON TOREDASTI KIRJUTATUD LOOD JA KÖIGILE NENDELE LASTELE SAADAN MA NÄÄRIKINGIKS RAAMATU.“

PEOKULALISED PLAKSUTASID KIITUSEKS KÖIGILE TUBLIDELE KIRJALASTELE, SIIS LUGES TÄHEKE SIRJE KAALMANI LOO KUALISTELE ETTE JA NÄITAS KA PILT' MILLE SIRJE OLI OMA TÖÖ JUURDE LISANUD.

Mina elan Kundas. Meie linnas ehitatakse uut, suurt tsemenditehast. See on komsomoli löökehitus. Selle pildi ma joonistasingi meie suurehitusest.

ELLE NOORLIND,
Kunda Keskkooli II-b klassi õpilane

Mina olen 9-aastane Tartu koolipoiss. Õpin mehiselt. Möödunud aastal lõpetasin klassi kiituskirjaga. Nüüd kirjutasin Tähekesele ühe luuletuse.

NÄÄRIMEES

VARSTI TULEB NÄÄRIMEES,
KINGITUSED KOTI SEES.
EHITUD ME KUUSK ON JUBA,
KÜÜNLATULEST SÄRAB TUBA.

KES SEE TULEB TREPIST ÜLES,
KELLEL PUNGIL KOTT ON SÜLES?
SEE ON TUTTAV NÄÄRIMEES,
LOEME SALMI TEMA EES.

SVEN REKAND,
Tartu 8. Keskkooli III-a klassi õpilane

BURATINO JA KASS

Buratino käis Tallinnas. Ta ostis poest õhupalli. Siis sõitis rongiga koju.

Kodus puhus ta õhupalli täis ja läks tänavale jalutama. Akki nägi ta seal musta kassi. Buratino hakkas kassi taga ajama. Kass ronis õunapuu otsa. Buratino hakkas õunapuud raputama. Kass hüppas õunapuu otsast maha ja Buratinole kukkusid õunad pähe. Ta puhkes nutma, kass aga hakkas naerma.

SIRJE KAALMAN,
Aegviidu 7-klassilise Kooli II klassi õpilane

MILLEGA MINA SÕIDAN

ASTUB LASTE ETTE KIRJANIK KERSTI MERILAAS

Kõik inimesed sõidavad,
on tänav sõitjaid täis,
ja iga päev koos emaga
ka mina sõitmas käin.

Kui olin väike, vankriga
mind ema välja viis,
jalgratas kolme rattaga
on nüüd mu sõiduriist.

Sadulasse hüppan,
sõtkun pedaale,
trill-trill! kellaga
annan signaali.

Ma tunnen juba a-d ja i-d,
tean teisi tähti veel,
ning varsti kooli lähen ma
ja minust saab pioneer.

Ja kui ma hästi õpin seal,
saan selgeks kõik laulud ja lood,
jalgratta, päris tõelise,
siis isa mulle toob.

Hei, pioneerid,
maantee meid siis
kaugele kaunile
matkale viib!

Kõik inimesed sõidavad,
on tänav sõitjaid täis,
ja ainult see, kel aega on,
siin jalutades käib.

Mul pole aega sugugi,
mul alati on kiire töö,
ma ikka miskit ehitan
või joonistan või palli löön.

Kõik inimesed sõidavad,
kes trammiga, kes autoga.
Kord ütlesin ma isale:
„Sa osta auto mulle ka!“

Aga isa vastas nii:
„See ei kõlba sugugi,
pojale ei osteta
autot isa rahaga.
Teenid oma tööga raha –
auto osta võid, kui tahad.“

Hästi, küll ma ootan siis
aastat viis ja veel kord viis:
oma tööga teenin raha,
autot – tingimata tahan!

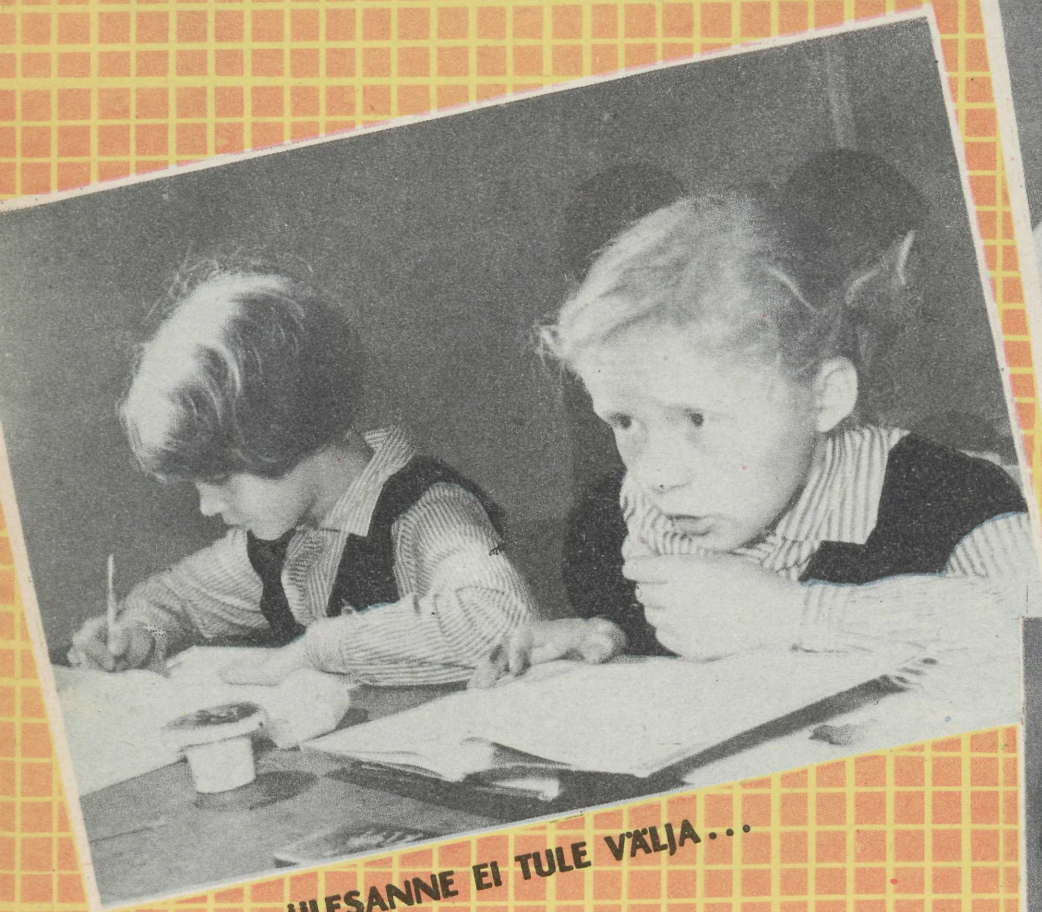
Mina küll jalgsi
tööle ei lähe,
minul on aega
kindlasti vähe.

Hakkan ehitama maju,
terve linna valmis teen,
kinod, koolid, lasteaiad
ja pioneeride palee.

Trrt, trrt – olgu nii –
panen käima mootori,
annan gaasi, keeran rooli,
juba kihutangi teel,
mööda Tallinnast ja Tartust,
Moskvast kaugemale veel.

Tuut! Tuut! – pasunaga,
tuul on ees ja tolmu on taga.
Ja kõik lapsed kutsun ma
sõitma oma autoga.

A. SALDRE illustratsioon

ULESANNE EI TULE VÄLJA...

FOTOGRAAF GUSTAV GERMAN ON VÕTNUD KAASA PILDID TALLINNA 22. KESKKOOLI TUBLIDEST OKTOOBRILASTEST MARET ALSIADESEST JA LEA KOKKOTAST. SAAGE TEIEGI NENDEGA TUTTAVAKS!

LAS MA AITAN!

PROOVI NÜÜD ISE!

EI, MITTE TÕELISE, VAID POOLA KIRJANIKU JAN BRZECZWA LUULETUSE

ÖÖKULL

Öökull ikka kangust täis, tema vastus nõnda käis:
„Uh-huu, huu-hu, huu, vaiki, lobasuu!
Olen öökull, kulupea, igaüks mu tarkust teab.
Nelikümmend raamatut ootab mind – ja otsas jutt!“

Rogowist veel kaugemal elas laanes sügaval öökull, kes ei teinud muud, kui vaid luges raamatut. See ei meeldind harakale, ütles: „Sõber, nii on vale! Terviseks on öine uni, aga sa loed hommikuni. Loe, vend, päeval, kui just tuju. lapsed saavad head eeskuju.“

Öökull aga kangust täis, tema vastus nõnda käis:
„Uh-huu, huu-hu, u-hu, ära tühja puhu!
Olen öökull, kulupea, igaüks mu tarkust teab!
Palju raamatuid mul peas, nelikümmend ootab reas.“

Ei ta kuulnud rähni-arsti, kes siis ütles: „Küll näed varsti – silmad rikud, tarkpea lind, Silmad rikud, usu mind!
Väljas juba ammu pime, kehvaks jääb sul nägemine.“

Kaatad silmad, lausa häda, uusi ei saa muretseda, ei sind aita haigemaja.
Loe, kui tahtmist, päeva ajal!“

KUI KÕIK NÄXRIPIDULISED OLID POOLA TUDRUKULE KAUA JA KÕVASTI PLAKSUTANUD, TÕI TÄHEKE SUURE KOMPVEKITALDRIKU:

„PALUNI PALUN MAITSKE!“

KUI IGAUKS OLI ENDALE KIREVA KUUEGA KOMPVEKI VÕTNUD, KUSIS TÄDI, KES TÖÖTAB KOMPVEKIVABRIKUS „UUS KALEV“, KAS KÕIK TEAVAD, KUIDAS KOMPVEKKE TEHAKSE. PIDULISED PALUVAD TEDA SELLEST JUTUSTADA.

KIRJUS KUUES KOMPVEK

Kompvekkide sünnilugu saab alguse avaras saalis, kus seisab reas terve hulk katlaid. Need ei ole niisugused pajad nagu emal kodus pliidil. Kui kompvekkitalale kaas peale kruvitakse, sarnaneb ta tohtu suurele jalgpallile.

Nendes kateldes keedetakse kompvekisegu. Torusid mööda pumbatakse sinna suhkrusiirupit, moosi ja kõike muud, mida vaja. Keetmistöö võtab enda peale tuline aur. Et aga põhjakõrbemist ei juhtuks, selle eest hoolitsevad katlas pöörlevad tiivikud.

Valmis kompvekisegu sõidab mööda jämedat toru järgmisse saali.

See ei ole tavaline toru. Tarvitseb vaid katlatäiel magusatemast läbi sõita, kui seda kohe kaks korda rohkem saab. Niisuguse „ime“ põhjustavad väikesed labidakesed. Need klopivad toru sees kompvekisegu vahule.

Aganüüd heidame juba

pilgu saali. Seal on masin, mis ulatub läbi kogu ruumi. Tema ühes otsas seisab tööline ja aina lükkab masinasse madalaid puukaste.

Mis nende kastidega juhtub?

Kõigepealt täidetakse nad ääretasa helevalge maisitärklisega. Täidetud kastid liiguvad edasi, ja masin vajutab tärklisesse

terve hulga väikseid augukesti. Siin nüüd lähebki vahulelöödud kompvekisegu vaja. Enne kui kast masina teisest otsast välja sõidab, valab masin augukesed ühekorraga kompvekisegu täis.

Nüüd tuleb niiviisi saadud kompvekkidel päev aega hanguda. Siis raputab seesama masin nad tärklisevoodist välja, harjab

puhtaks ja sõidutab pika lindi peal järgmisse vabrikuruumi.

Kolmandas vabrikusaalis pannakse kompvekid rii-desse. Vaevalt saavad nad üle ukse, kui uus masin kukutab neile kaela terve kuhja kuuma šokolaadi. Korrapealt on kompveki küljed ja ülaosa kaetud pruuni kuuega. Edasi läheb sõit üle šokolaadiseguste

harjade ja nii saavad ka põhjad pruuni vaaba.

Ja siis viib kompvekkide tee läbi pika-pika kasti. Selles kastis on terve hulk lumiseid torusid. Muidugi pole torudel niisugune lumi nagu talvel õues. Kompvekitihase lumi on kunstlik, kuid ta jahutab niisamuti nagu ehtne. Lumiste torude alt läbi sõites tardub tuline šokolaadkuub õige ruttu.

Rogowist veel kaugemal
 öökull laaŕes sügaval
 rikkus endal nägemise,
 nüüd on vaene hädas ise.
 Harakas teeb õhus tiire,
 tema: „Kuhu sul, rähn, kiire?“
 Mõõdub rähn, ta pärib: „Kas
 koju lendad, harakas?“
 Neljakümnest raamatust
 leidis ainult kinnitust:
 kes meist loeb videvikus,
 kohe silmad ära rikub.

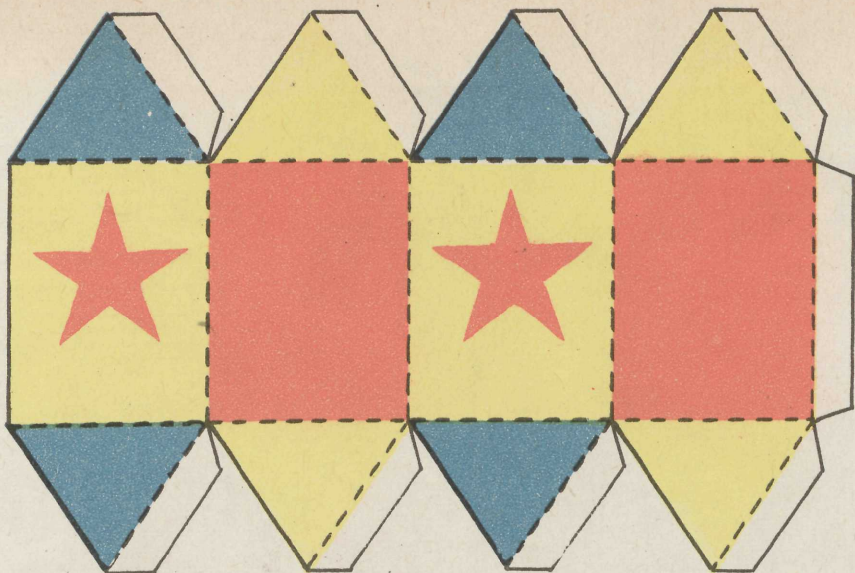

Ja ongi asjad niikaugel, et
 järgmises, tehase pakki-
 missaalis võib pruunilõ
 kuuele kireva mantli peale
 tõmmata.

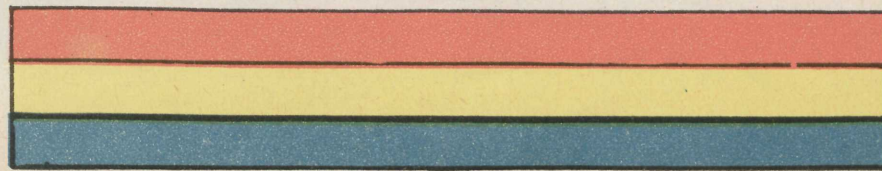
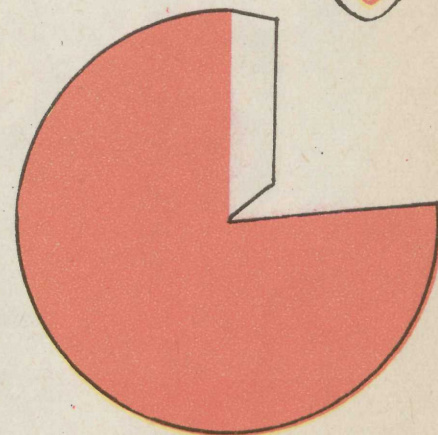
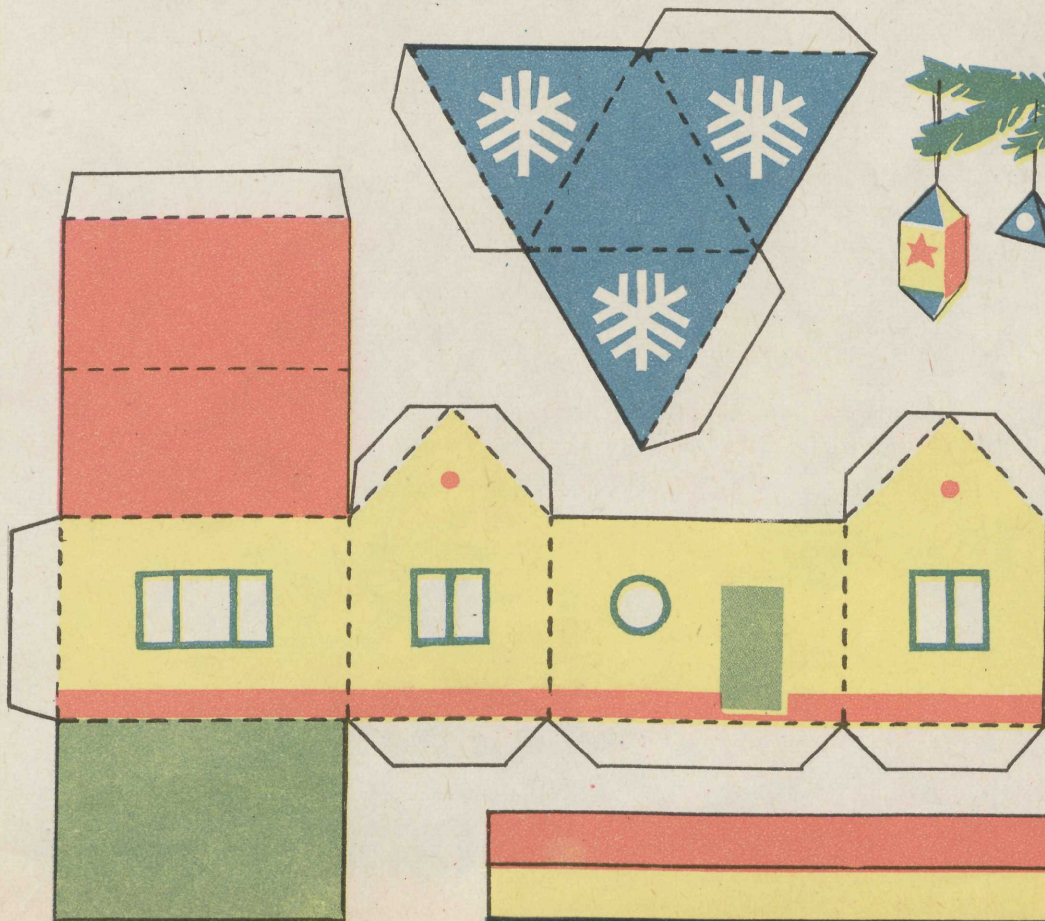
Ka selle töö teevad masi-
 nad. Sa ei jõua veel kahe-
 kümnenigi lugeda, kui tald-
 rikutäis kompvekke on juba
 päberisse pakitud.

Nüüd on kompvekid
 päris valmis. Proovime siis,
 kas nad on ka head!

SEDA KOLLAST JOONT MÕÕDA LÕIKA VÄLJA KORVAL OLEV KÄSITÖÖLEHTI

TÄHEKESE NÄÄRIKUSEL ON
 ILUSAD KIREVAD EHTED –
 TÄHEKESE ENDA NÄPUTÕÕI
 KUNA NEED PIDULISTELE VÄGA
 MEELDIVAD, ÕPETAB TÄHEKE
 KÕIGILE NENDE VALMISTA-
 MIST.

LAPSED, UKSE EES ON NÄARID!
VÖTKE RUTTU LIIM JA KÄÄRID,
KUUSEPUU JAOKS ISE TEHKE
VÄRVILISED NÄARIEHTED!

LÕIKA VÄLJA VÄIKE MAJA,
LATERNAD JA MÜTSIKE!
NURGAD KOKKU MURDA VAJA —
PANE LIIMI VAHELE.

SIIS SA PÖÖRDU EMA POOLE,
EHK SAAD TÜHJA MUNAKOORE:
SUU JA SILMAD TALLE TEE,
PÄHE TORKA MÜTSIKE!

RIBAD VÄRVISÄRAVAD —
KETILÜLID NENDEST SAAD.
SIIN NEID AINULT KOLM ON NÄHA,
ISE VÖID VEEL ROHKEM TEHA!

ARVA

KUHU ON SEITSE NÄARIPI-
DULIST END PEITNUD?
LEIDKE NAD!

ÄRA!

TALLINNA 6. LASTEAIJA KASVATAJA LIINA RAUDSIK
KUTSUB NUUD KÕIKI LAULMA.
SEE ON PARIS UUS LAUL, MILLE SÕNAD ON LIINA
RAUDSIKULT JA VIIS VELLO LIPANDILT.

Näärinidu METSAS

Parajalt, ilmekalt

Rei-nu-va der jooksu-ja-lu töt-tas mööda
Kut-sus kokku pi-du-li-si, metsa-loomi,
Elavamalt
met-sa-a-lust. Tä-na nääri-pi-du peame,
lin-nu-ke-si. Kordamiseks Lõpetamiseks
tantsuks jal-ga val-mis seame. vantsi-ti.

Reinuvader jooksupalu
tõttas mööda metsaalust.
Kutsus kokku pidulisi,
metsaloomi, linnukesi.

Täna nääripidu peame,
tantsuks jalga valmis seame.

Näärivana juttu vestis.
Hommikuni pidu kestis.
Kes tegi näärivanal pai,
kingituse temalt sai.

Üheskoos siis tantsiti
ja rõõmsalt koju vantsiti.

A. VENDERI illustratsioon

ELKNU Keskomitee Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 12 – 1960.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigona.
Toimetaja H. PUKK. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Ladumisele antud 1. XI 1960. Trükkimisele antud 24. XI 1960. Trükkimisele antud 24. XI 1960. Paber 60x92, 1/4.
Trükkipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-05197. Tellimise nr. 1163.
Trükitoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber rbl. 1.50. (1961 a. 15 k.)

Esikaanel V. TOLLI joonistus
„Lähme Tähekele nääriveele!“

HOOGSA LAULUGA VOETAKSE VASTU
TANASE PEO KÕIGE TÄHTSAM KULALINE -
NÄÄRIVANA!
MIS TEMAL SIIS KINGITUSEKS KAASAS ON?
KULLAP SEDA NÄEB VARSTI IGAKS OMA
SILMAGA!

